

B. JÁMBOR FERENC

1.

Szakáll a köntöse fehér, mint lelke.
Szelíd paulinus volt Ferenc a Jámbor.
Esett magyar nép, a bőségkarából
kizárt fajunk atyját öbenne lelte.

„...Az élés fogytán! s ez a perjel népe!”
— míg téli este Nosztrán szólt a csengő,
a kapus ezt dohogta. De frissen jó
Ferenc tárt karral a vendég elébe.

Vert koldus. Egy rongy! Keresztes a botja.
Oreg magyar, ki végtelen robotba
kopott koldussá, s keze-lába egyvér...

„Nincs több kenyér, mind odaadt’ a perjel...”
De reggel vendég sincs... Csak öt bíbor Jel
a leplén. S teli magtárt lelt a testvér...

2.

Szobája falán kincse csak egy ostor;
(tarkáll a fal a régi véryomoktól,
éjjente cellájából tompán csattog
a szent zene, mint vérig hősi lantok...)

Az arca sápadt, csak a szeme fénylik,
Szeme, mely lát a csontokig és veséig.
A teste egybőr. Étke, mit a konyha
elhullat... Ám mint napfény a mosolya.

Sírján az Úr két pálmáját növesztett
és liljomot. De pálos-lélek mondta: „Veszteg
a lelki harctól, korcs utód, ne kérkedj

ősök erényivel!” S a titkos palma
kidönteték. (A régi fény, hogy fáj ma,
ugye, mikor se hit, se otthon, sem az égi kegy!)
— — — — —

— Néped bolyong világba, s nincsen egy falatja;
üres szíve, kamrája, s nincsen, nincsen atyja!
Imádkozz érte, Ferenc testvér, égi Jámbor,
és vezekelj, s táplálj a szent örök magtárból!

Kubinyi Décse

Fiúknak, lányoknak...

Fiúk! Leányok! Vár benneteket az Úr Jézus,
mert szomorúság éri nap-nap után. Vigasztalót ke-
resett a kereszten is, de a Zsoltáros jövendölése
lett igaz, mert nem találtatott a népe közül erős
és bátor, ki a keresztről leemelje. Most azonban
már a második jövendölésnek is teljesednie kell,
amely a győztes Krisztus jó és hív nyájáról szól,
akik követik őt, bárhová térjen is. Persze, aki még
fiatal vagy éppen gyermek, alig ismeri még! Arra
is kell törekedni, hogy saját kárán sohase ismerje,
sohase érezze, meg ne tapasztalja, mily keserű el-
hagyni Urát, Istenét. De igen-igen kevés ifjú vagy
éppen gyermek jut el korán Isten lángoló szeretete-
tére is. Márpedig az Úr Jézust az Oltáriszentség-
ben vigasztalni szeretet nélkül hogy is lehet? Hi-
szen az engesztelés rúgója az együttérző szeretet.

Ahogy a tűz lángja loboghat vagy pisloghat, úgy
a szeretet lángja is lehet olyan nagy, hogy szinte
emészt, vagy olyan parányi, hogy éppen csak ki
nem alszik. S ha most aztán jönnek az ifjúkor ta-
vaszi viharai, az ilyen pislogó szeretet hamar ki-
lobbanhat. Ezzel pedig kialszik az együttérzés me-
lege, elpattan a rúgója is az engesztelő szeretetnek.

Mi éleszti föl tüzünket, mi ajza föl ijunkat?
Senki sem adhatja maga-magának azt, amije nin-
csen. Hol lobog hát a legtisztább gyújtó szeretet?
Kinek a szíve emésztődött föl az Istenért igazán?
Csak az értünk is áldozattá vált Jézusnak Szívéből
áradhat belénk az engesztelésre kész szeretet, mert
Ő járta meg előbb az engesztelés Kálváriáját és Ő
az, aki magához tud vonzani mindeneket. Róla lát-
juk, hogy egyben az Isten értünk is mennyit tett a
Golgotán és teszi ugyanazt titokzatosan az Oltári-
szentségben napról-napra. A tanoncifjú, a diák-
ember, a testvérkéjére ügyelő gyermek is tudja
már, hogy milyen keserves néha odaláncolva lenni
a könyvhöz, a satupadhoz, a bölcsőhöz, amikor
társai vígan hancúroznak, fociznak. Pedig mi ez
ahhoz, ami a kereszten történt és történik ma is
naponta, bár titokzatosan, a szentmisében! Szeret-
etből Atyjáért és ... értünk! Sőt! Bűneinkért!

Ezt sugározza felénk az Oltáriszentség „hó-
fehér napja” a sugaras szentségmutatóból.

Van már bűnöd? Talán már halálos bűn is
marja lelkedet? Ahogy az izraeliták a pusztában a
rézkigyóra, úgy tekints bűnbánó lélekkel az Eucha-
risztiában rád tekintő Jézusra. Lásd, hogyan szeret,
lásd, hogyan engesztel most is. Bánkódj vele, en-
gesztelj vele, kérleld Őt és Vele az Atyát és a
Szentlelket, a megsértett szeretetet. Az oltáron az
Isten trónol, szent ez a hely, borulj le a porba,
bánatos, meghajtott fejjel; dobd le a bűn saruját
és esengj, imádván kérd: „Jézusom, irgalom!” És
aztán törjön föl az elszánt hadüzenet: „Soha bűnt!”
Kelj föl és többé ne vétkezzél!

Nincs bűnöd? Szerencsés vagy, nem tépett szét
a vihar? Jól álltad a kísértést? Még nem aludt ki
a láng, még feszül az íj, még szeretet az Istent
úgy, hogy sohase sértetted Őt? Kinek köszönhet-
ted vajjon ezt? Kinek az erejével győztél? Bizo-
nyára érzed és tudod, hogy nem magad álltál helyt,
annak az erejével, aki téged megváltott és kegyel-
met adott. Belátod, hogy magadra hagyatva ott
estél volna el, ahol sokan elbuktak már... tudod,
ha őszinte vagy magadhoz, hogy sokszor egészen
érthetetlenül maradtál meg a jó úton, mikor hány
és hány pajtásod tévelyeg a sárban, szennyben.
Érzed, hogy szeret az Isten? Hogy vigyáz rád, az
Oltáriszentségből sugárzó erejével hogyan óv az
Úr Jézus. Ha valaki hálás kell legyen, akkor neked
annak kell lenned, ha valakinek szeretnie és en-
gesztelnie kell, akkor éppen te vagy! Hiszen neked
kell csak igazán érezned, mi az, hogy szeret az
Isten, mi az, hogy köztünk raboskodik a Szeretet
és várja, hogy viszonzózzák! Az oltár Isten trónja,
aki a Szeretet. Borulj le a porba, szeress és engesz-
telj azok helyett is, akik gyűlölnék, imádkozz,
hogy el ne essél: „Jézusom, irgalom!” Törjön föl
belőled is a szent harci kiáltás: „Soha bűnt!” és
legy rajta, hogy soha ne vétkezzél.

De ez még ne legyen elég! Nemcsak soha bűnt,